

Hồi Thử Tám Mười Chín

MỘT PHÚT SAI LẦM

Nàng bật cười khanh khách liền theo đó, đoạn tiếp:

– Được rồi! Ngu thơ tạm thời cố tin hai hiền đệ thật tâm nhìn nhận như vậy đi, chờ một chứng minh sau này có đúng hay không đúng. Thôi ta chia tay nhé, hai hiền đệ hãy cẩn thận cho lắm, kẻ kia có nhiều thủ đoạn đáng ngại đó!

Thốt xong Cửu Độc Nương Tử khẽ nhích động thân hình, vẽ thành một vệt khói mờ, vút tận phương trời xa.

Phạm Thù day qua Bạch Thiếu Huy thốt:

– Đại ca, tiểu đệ xem Cửu Độc Nương Tử cũng không phải là con người bại hoại như giang hồ đồn đãi...

Bạch Thiếu Huy khẽ điểm một nụ cười:

– Muốn nhận xét tư cách một người, không phải chỉ bằng vào một cử động nào đó mà đủ. Chúng ta khoan có thái độ đối với nàng, hãy chờ một sự chứng minh cụ thể mới biết chắc được nàng là con người như thế nào.

Phạm Thù không hoàn toàn đồng ý:

– Chẳng như đại ca có thành kiến đối với nàng 1

Bạch Thiếu Huy thản nhiên:

– Mình bỏ qua vấn đề đó đi, bây giờ chuẩn bị lên đường là vừa!

Rồi cả hai sánh vai nhau xuống núi.

Phạm Thù nắm sợi xích con Tiểu Bạch, thông thả bước đi đến giữa triền núi, bỗng nhiên con chó rà mũi ngửi rồi ngẩng đầu lên ngửi, đoạn nó giật mạnh xích, vượt khỏi tay Phạm Thù chạy như điên, vừa chạy vừa hểnh mũi ngửi.

Phạm Thù cấp tốc vọt mình theo, chụp vội sợi giây giữ nó lại, nó vẫn lúi húi đi tới trước.

Bạch Thiếu Huy hấp tấp thốt:

– Hiền đệ! Buông Tiểu Bạch ra đi, chẳng như nó đã đánh hơi được cái gì đó!

Phạm Thù y lời, tháo sợi xích ra, Tiểu Bạch ẩng ẩng mấy tiếng phóng chạy như tên bắn.

Phạm Thù giục:

– Đại ca! Mình đuổi theo nó chứ? Nó chạy mất hút thì sao?

Bạch Thiếu Huy gật đầu.

Tiểu Bạch đúng là một con vật thông linh, nó vừa chạy vừa ngửi, vừa ngoái

đầu nhìn lại, xem hai thiếu niên có theo nó hay không, chững thấy họ chạy phía sau, nó vững lòng lo làm cái việc trinh sát.

Phạm Thù cười nhẹ:

– Con vật khôn quá, nó lại chạy nhanh, mình theo suýt không kịp! Đuổi một con chó không xong, còn bôn tẩu giang hồ làm gì nữa chứ?

Không bao lâu, vật trước người sau, người và vật cùng xuống đến chân núi. Lúc đó trời đã sáng rõ, xa xa, nơi có những mái nhà khói sớm đã vươn nhẹ trong không gian, những tia nắng đầu ngày chiếu le lói trên đầu cỏ còn ngậm sương đêm.

Người và vật cứ chạy, độ mười dặm đường nữa đến một thôn xóm. Tiểu Bạch vẫn dẫn đầu. Nó vẫn chạy nhanh, nhưng Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù không thể giở thuật khinh công như còn trên núi, bởi đã có nông dân ra đồng rải rác hai bên đường. Cả hai sợ họ trông thấy, đành phải chậm chân lại.

Qua hơn hai mươi dặm đường nữa, họ đến con lộ cái, Tiểu Bạch vẫn rà mũi sát đường rồi ngẩng đầu lên ngửi. Nó vừa làm công việc đó, vừa chạy không ngừng một giây phút nào.

Chạy mãi đến giờ Tỵ, họ trông thấy một thị trấn phía trước mặt.

Thì ra họ đến Đồng Châu. Gần đến thị trấn, khách bộ hành trên lộ mỗi phút một đông, ngựa xe dập dìu. Không còn chạy được nữa, Phạm Thù nắm con chó, từ từ tiến tới.

Hắn gọi Bạch Thiếu Huy:

– Đại ca! Rất có thể tên tặc tử đó hiện lưu ngụ trong thị trấn này!

Bạch Thiếu Huy thở phì phì, đáp:

– Rất có thể như thế lắm. Nếu không có con Tiểu Bạch, chắc chắn chúng ta không đến tận nơi đây sớm như vậy!

Phạm Thù đề nghị:

– Mình vào thành chứ?

Hắn vỗ nhẹ vào mình con Tiểu Bạch:

– Vào thành nhé, đừng chạy tán loạn lên nhé, phải ngoan ngoãn, từ từ đưa bọn ta đi, tránh gây kinh động thiên hạ, mà tặc tử cũng nghi ngờ.

Con chó ngẩng đầu nhìn hắn, ăng ăng mấy tiếng vẫy vẫy đuôi, ra vẻ hiểu biết. Qua khỏi cửa thành, hai người một chó chen theo dòng người đi tới, Tiểu Bạch không còn chạy nhảy nữa, tuy nhiên nó vẫn hểnh mũi ngửi như cũ.

Ngang qua khách sạn Tam Thai, con chó lôi Phạm Thù vào.

Phạm Thù thấp giọng hướng sang Bạch Thiếu Huy:

– Đại ca! Có lẽ tặc tử ở trong khách sạn này!

Bạch Thiếu Huy ngưng trọng thần sắc:

– Chúng ta cứ vào. Vào đây tự nhiên sẽ biết.

Chàng ngưng trọng thần sắc, cốt ý cảnh cáo khéo Phạm Thù không nên nói nhiều.

Tiểu nhị trông thấy họ vội chạy ra nghinh đón, vừa cười vừa thốt:

– A! Nhị vị tướng công đến! Còn nhiều phòng thơm tất lắm!

Con chó có biết gì, nó cứ lôi Phạm Thù vào sâu.

Hắn đưa mắt nhìn vào trong, không nhìn tiểu nhị, chỉ buông gọn:

– Bọn ta không mượn phòng, chỉ đến đây tìm người quen thôi!

Trông thấy nghi biểu phi phàm của cả hai, lại vận y phục thư sinh, tỏ vẻ con nhà danh vọng, tiểu nhị không dám ngăn trở, dù hắn có thất vọng phần nào. Hắn đi theo sau nhẹ giọng hỏi:

– Hai vị tướng công định tìm ai?

Bạch Thiếu Huy đáp bằng quơ:

– Tìm một vị bằng hữu, có hẹn với bọn ta, gặp nhau tại khách sạn này.

Tiểu Bạch vẫn ngửi, đưa cả hai đến trước một gian phòng dừng chân lại. Nó ngẩng đầu lên nhìn cả hai, vẫy vẫy đuôi.

Phạm Thù quay lại, kín đáo đưa ánh mắt sang Bạch Thiếu Huy. Bạch Thiếu Huy cũng kín đáo gật đầu, thò tay vào mình lấy ra một đỉnh bạc quay mình lại, định trao cho tiểu nhị, bảo hắn gọi cửa.

Tiểu nhị bước tới, nở nụ cười tươi thốt:

– Hai vị tướng công chậm chân một chút! Vị khách đó đã trả phòng, ra đi từ sáng sớm.

Bạch Thiếu Huy giật mình, song vội trấn định tinh thần, thản nhiên hỏi:

– Người nói vị tướng công thư sinh phải không?

Tiểu nhị mỉm cười gật đầu:

– Đúng vậy! Vị khách đó cùng đi với một cô nương, nghe nói là em gái, thọ bệnh từ chiều qua, vào đây tạm tá túc qua đêm.

Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù cùng nhìn nhau, đoạn Bạch Thiếu Huy hỏi tiểu nhị:

– Vị tướng công đó có nói tên họ là gì chẳng?

Tiểu nhị lắc đầu:

– Người không nói gì cả, mà bọn tiểu nhân cũng không dám hỏi.

Phạm Thù nhìn Bạch Thiếu Huy:

– Đại ca! Biết đâu hắn chẳng lầm?

Hắn đây là ai? Tên tiểu nhị hay con Tiểu Bạch?

Tuy nhiên, Bạch Thiếu Huy đã hiểu Phạm Thù muốn nói gì rồi, chàng chỉ gật đầu rồi trao đỉnh bạc cho tiểu nhị, lại hỏi:

– Người hãy cho ta biết vị tướng công có hình dạng như thế nào?

Thấy bạc, tiểu nhị cười tí tót nhanh:

– Tướng công thưởng nhiều quá, tiểu nhân đâu dám...

Bạch Thiếu Huy khoát tay:

– Cứ cầm. Người mở cửa cho bọn ta vào xem một chút đi.

Tiểu nhị nhận đỉnh bạc mở cửa liền. Hắc đơn đả mời:

– Xin hai vị vào, cứ tự tiện vào, tự tiện xem để tiểu nhân đi pha trà.

Bạch Thiếu Huy chặn lại:

– Đừng vội, không cần lắm. Bọn ta tới đây chỉ tìm người thôi. Người nên nói thật cho ta biết đừng dấu diếm gì cả. Vị tướng công có hình dạng ra sao?

Chàng đưa mắt quan sát quanh gian phòng. Trong không khí, còn thoang thoảng mùi hương chàng đã ngửi chiều qua.

Tiểu nhị cười tươi, đáp:

– Vị tướng công đó, tuổi độ hăm bốn hăm lăm mặt trắng, môi đỏ, cực kì anh tuấn, vận chiếc áo màu xanh, tay có cầm một chiếc quạt...

Phạm Thù hỏi:

– Còn người em gái của y?

Tiểu nhị suy nghĩ một chút:

– Tiểu nhân không nhìn rõ vị cô nương đó đại khái thì vào trạc mười bảy mười tám tuổi, người rất sang, quý, toàn thân bốc một mùi thơm nhẹ dịu, suốt theo đường họ đi qua, mùi thơm đó còn thoang thoảng mãi một lúc lâu mới tan trong không khí!

Bạch Thiếu Huy gật đầu:

– Người nói đúng! Nhưng người có biết họ đi về hướng nào chẳng?

Tiểu nhị không đáp ngay câu hỏi, chỉ lắc đầu, thốt:

– Hai vị tướng công không thể nào theo kịp người khách đó đâu, hai anh em họ đi từ sáng sớm, mà lại đi ngựa, có lẽ giờ đây họ đã ở xa hàng trăm dặm đường!

Bạch Thiếu Huy giật mình:

– Họ đi ngựa?

Tiểu nhị gật đầu:

– Phải! Vì người em thọ bệnh, người anh gấp về nhà, nên bảo tiểu nhân mua hộ một con ngựa hay, tiểu nhân không biết chọn ngựa, có bảo y đến thẳng nơi bán mà mua, nơi đó ở phía Tây thành.

Phạm Thù lại hỏi:

– Nhưng người có theo họ tới chỗ bán ngựa chứ? Người thấy họ đi về hướng nào chẳng?

– Tiểu nhị suy nghĩ một chút:

– Họ mua ngựa ở thành Tây, họ trở về hướng Đông rồi đi luôn.

Phạm Thù day qua Bạch Thiếu Huy:

– Đại ca! Mình đi ngay bây giờ, có thể theo kịp, Bạch Thiếu Huy lại lấy thêm một đỉnh bạc, trao cho tiểu nhị:

– Cầm thêm món tiền mọn này, tiêu pha lặt vặt, nên nhớ là bọn ta chi rất rộng đấy, nếu bọn ta cần hỏi việc gì, phải nói thật cho bọn ta nghe nhé!

Rồi chàng mỉm cười, trao luôn một đỉnh bạc thứ ba:

– Còn đây, người cầm bạc này ra phố mua cho ta mấy món điểm tâm, bọn ta chưa ăn gì từ sáng.

Tiểu nhị vâng một tiếng, đi liền.

Phạm Thù lấy làm lạ:

– Đại ca! Mình còn ở lại đây làm gì? Hắc đã bảo là tên tặc tử đã đi rồi kia mà? Y đi ngựa, mình phải theo liền may ra còn kịp, dần dầ tại đây mãi mất hút y thì sao?

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ:

– Y có ngựa cưỡi, dễ thường chúng ta không biết tìm ngựa đuổi theo à?

Phạm Thù lo ngại:

– Nếu mình dùng ngựa, con Tiểu Bạch làm sao đánh hơi?

Bạch Thiếu Huy đáp:

– Ngu huynh tưởng con Tiểu Bạch lần này khỏi phải đánh hơi nữa, bởi mình đã biết y ăn mặc như thế nào rồi, vả lại có Hương Hương bên cạnh y, lẽ nào mình không nhìn ra sao?

Phạm Thù bắt buộc phải chấp nhận giải pháp đó. Hắc thốt:

– Cũng được. Nhưng ăn xong mình phải đi liền.

Bạch Thiếu Huy lắc đầu:

– Không vội lắm. Mình đã thức trắng đêm qua, lại vượt dặm dài, công lực tiêu hao quan trọng phải nghỉ ngơi một lúc, qua Ngọ rồi mình sẽ lên đường.

Tiểu nhị đã mang thức ăn về.

Cả hai cùng con chó ăn uống xong, đóng cửa phòng nằm nghỉ. Vấn đề nằm nghỉ thật nan giải đối với Phạm Thù, vì trong phòng chỉ có độc chiếc giường cây, mà hắc thì không thích nằm chung với ai cả. Hắc không biết tính sao, đành thốt:

– Đại ca mệt cứ lên giường nghỉ đi, tiểu đệ ngồi nơi ghế đây dưỡng thần cũng được, tiểu đệ không nghe mệt bao nhiêu!

Bạch Thiếu Huy lắc đầu:

– Không mệt cũng phải nằm một lúc, nằm cho giãn gân cốt. Qua Ngọ rồi mình lên đường.

Phạm Thù nghe nóng ở mặt, lắc đầu quây quây:

– Khỏi! Tiểu đệ không mệt tí nào, nằm làm gì! Đại ca cứ tự nhiên để mặc tiểu đệ!

Bạch Thiếu Huy mỉm cười:

– Nếu không mệt thì thôi, ngu huynh xin phép nằm một mình vậy. Đã qua bốn đêm liền, ngu huynh không chợp mắt một phút nào cả.

Phạm Thù lo lắng cho sức khỏe của chàng:

– Vậy đại ca nghỉ đi cho khỏe.

Hắn lại chiếc ghế, ngồi dựa ngửa, nhắm mắt dưỡng thần.

Bạch Thiếu Huy nằm xuống là thiếp ngay. Chàng ngủ một lúc, không rõ được bao lâu tỉnh dậy, nhìn xuống nền thấy Phạm Thù vượt ve Tiểu Bạch. Hắn nghe chàng thức, vội đứng lên thốt:

– Đại ca tỉnh giấc!

Bạch Thiếu Huy gật đầu nháy xuống giường hỏi:

– Bây giờ là giờ gì?

Phạm Thù cười:

– Quá Ngọ sang Mùi rồi!

Bạch Thiếu Huy giật mình:

– Tại sao hiền đệ không gọi ngu ca sớm!

Phạm Thù thản nhiên:

– Thấy đại ca ngủ ngon, tiểu đệ không dám kinh động. Vả lại, đại ca cần phục hồi công lực...

Bạch Thiếu Huy giục:

– Mình đi ngay, nếu không e chậm mất!

Phạm Thù gật đầu:

– Trong lúc đại ca ngủ, tiểu đệ có nhờ tiểu nhị mua hộ hai con ngựa, ngựa đã có sẵn bên ngoài khách sạn kia!

Bạch Thiếu Huy sáng mắt:

– Vậy càng hay! Theo ngu huynh đoán có lẽ tên tặc tử đi đến một địa phương nào đó xa lắm, vì quá xa nên hắn mới dùng đến ngựa... Chắc chắn là mình

phải đi nhiều ngày đường rồi. Có ngựa thay chân, đỡ cho mình biết bao.

Phạm Thù dắt Tiểu Bạch bước ra ngoài. Tiểu Bạch quen tánh, rà mũi theo đường ngửi, rồi ngẩng đầu lên ngửi. Bỗng nó lòi Phạm Thù đi về hướng tả, rồi nó ẩng lên hai tiếng, vẫy vẫy đuôi.

Phạm Thù lấy làm kì, thấp giọng hỏi:

– Tiểu Bạch! Người biết chúng đi ngựa chứ?

Tiểu Bạch ẩng ẩng mấy tiếng.

Tiểu nhị đứng một bên, bật cười:

– Con vật của tướng công có tánh thông linh đáng ngợi đấy! Chính hai anh em người khách đó, lên ngựa tại chỗ này!

Phạm Thù vỗ nhẹ vào đầu con chó:

– Tiểu Bạch người nhận được dấu chân ngựa chứ?

Tiểu Bạch lại rà mũi xuống đất, đuôi vẫy vẫy, mồm kêu ẩng ẩng.

Phạm Thù mừng rỡ day qua Bạch Thiếu Huy:

– Đại ca xem đó, Tiểu Bạch nhận được dấu chân ngựa kìa!

Bạch Thiếu Huy không lạ gì điều đó, chàng thừa hiểu Hào Thiên Cẩu Thạch Trung Long có thuật huấn luyện chó rất tinh vi, con Tiểu Bạch nhận được dấu chân ngựa là dĩ nhiên rồi. Huống chi Thạch Trung Long chỉ tuyển chọn toàn những con chó có tánh thông linh siêu loại?

Chàng điềm nhiên bảo:

– Hiền đệ buông nó ra đi!

Phạm Thù liền lỏng sợi xích, Tiểu Bạch ngửi ngửi mấy hơi, đoạn phóng chân chạy tới.

Bạch Thiếu Huy lấy bạc trả tiền phòng, đoạn nhảy lên lưng ngựa:

– Hiền đệ còn chờ gì nữa?

Phạm Thù lập tức lên ngựa, rồi cả hai giật cương, ngựa phóng vó sải theo con chó.

Tiểu Bạch không chạy cách quá xa, cứ giữ khoảng cách vừa phải ở trước đầu ngựa dẫn đường. Không bao lâu, người và thú đã ra khỏi cửa thành Đông, Phạm Thù lộ vẻ hân hoan, nhìn sang Bạch Thiếu Huy sóng ngựa bên cạnh:

– Đại ca! Có lẽ con Tiểu Bạch theo đúng dấu đấy!

Hắn không đợi Bạch Thiếu Huy nói gì, thúc gối vào hông ngựa vọt đi trước, định theo sát con chó.

o O o